

RUUD VAN GESSEL

De
prosecco dagboeken

Een liefdesverhaal

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036440028

NUR 340

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij De Kring
Copyright © 2021 Ruud van Gessel**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

**‘Waarom staan de wijzers stil op een wond
van liefde als de tijd alles heelt?’**

***Madalina Brunatoni,*
moeder van Alberico Brunatoni jr**

48 jaar geleden in de Veneto, Italië

'Benandanti, è uno benandanti!' juichte de vroedvrouw. Zij voelde aan het hoofdje dat het kindje nog in de vruchtzak zat. Een kindje met de helm geboren en op een donderdag; een groter geluk voor een pasgeborene bestaat niet. De garantie voor visionaire gaven en voorspoed in het leven. Na het gezichtje, nog versluierd in de vliezen, kwam de volgende verrassing. *'Ed è un ragazzo! Een jongetje!'* gilden de twee kersverse oma's in koor, waarna zij elkaar huilend in de armen vielen.

De prille moeder lag er uitgeput bij. Zij was vooral opgelucht dat de kleine eindelijk ter wereld was gekomen. Om zwanger te worden was al een hele bevalling geweest. De vele goedbedoelde adviezen van haar moeder en schoonmoeder en hun eigen kraamervaringen en die van vriendinnen waren ook niet echt rustgevend geweest. Het liefste had zij alle twee nu de kamer uitgestuurd om in stilte even bij te komen.

De kleine zelf zat nog in de vliezen en moest nog wennen aan het licht. Dat ging opeens heel snel. Hij begon druk te bewegen, met zijn arm-

pjes en zijn beentjes om zich heen te slaan. Weg met die vliezen, hij wilde zuurstof en wel nu! Nog voor de vroedvrouw de vliezen kon scheuren had de kleine baas zich al bevrijd. Hij zoog zijn longetjes voor de eerste keer vol en zette het op een oorverdovend brullen.

In de keuken verslikte de kersverse vader en wijnbouwer Alberico Brunatoni zich in zijn zelfgestookte grappa toen er opeens tumult uit de slaapkamer boven kwam. Eerst was er de kakofonie van de drie vrouwen, gevolgd door het gekrijs van de kleine. Mijn hemel, wat een volume! De slaapkamerdeur ging open en de oma's en vroedvrouw riepen gedrieën in de deuropening boven aan de trap opgewonden dat het een jongetje was, met de helm geboren dus voor het geluk en dat het met zijn vrouw heel goed ging. Zij moest nu gaan slapen, net als de kleine. Morgenochtend pas zou hij ze alle twee mogen zien. Hij kreeg de opdracht om het goede nieuws aan de twee kersverse opa's te vertellen, die door hun vrouwen bij het begin van de weeën naar de lokale *osteria* waren gestuurd, waar zij al aan een drankje begonnen waren.

Alberico sloeg in één teug zijn grappa achterover en schonk zich direct nog eens bij, dat mocht voor deze ene keer wel. Het jongetje zou

zijn naam dragen; vanaf nu was hij Alberico Brunatoni *senior*.

De slaapkamerdeur was nog niet dichtgetrokken of de kleine begon weer te brullen. Alberico senior dronk zijn glas leeg en nam daarna een ferme slok direct uit de fles. Toen haalde hij diep adem en liep wat onvast ter been naar buiten, de kleine boerenhoeve uit. De volle maan liefkoosde zijn bezit, zijn levenswerk: een wijngaard van een paar hectare op de heuvel die hij in samenspraak met de seizoenen en de stand van de maan en de sterren bewerkte in volmaakte balans met de natuur.

Aan zijn ogen was te zien dat hij trots was dat hij nu een zoon had, die later zijn bezit zou overnemen. Hij zou hem meegeven dat geld of roem niet belangrijk zijn in het leven. Je taak als wijnbouwer is om in het aardse en in de tijd die je gegeven is de talenten te gebruiken die je gekregen hebt van de Heer. Alberico senior keek naar de hemel en zag de maan en de sterren. Hij sloeg een kruisje en dacht tevreden dat zijn zoon later, als hij volwassen was, net als hij nu zou genieten van deze dagen in mei, als de zon opkomt en de wind zacht gaat ruisen om het zoete parfum van de bloeiende wijnranken mee te voeren.

Over een paar uur, als het licht werd en zijn vrouw het raam van de slaapkamer zou openen, zou dat parfum voor het eerst ook het neusje bereiken van zijn zoon, Alberico Brunatoni junior. Een gelukskind dat een leven als ziener tegemoet zou gaan. In deze streek van Italië, met zijn betoverende vergezichten over de heuvels gevuld met onafzienbare rijen wijnranken, is het volksgeloof even belangrijk als de Heilige Maagd Maria.

‘Een *benandanti*, een *benandanti*, en geboren op een donderdag,’ mompelde hij zachtjes, met een brede grijns op zijn gezicht. Meer geluk kon je ook als vader niet hebben! Hij had het maar getroffen met Madalina, zijn lieve kleine vrouw. Euforisch liep hij naar de meiboom, die pontificaal in het midden van de wijngaard stond. De Schepper was hem als wijnbouwer altijd goedgezind geweest, met druivenoogsten waarvan hij voortreffelijke wijnen maakte. Alleen zijn Madalina zwanger maken, wilde eerst maar niet lukken. ‘Je moet het blijven proberen,’ had de priester tegen hem gezegd. ‘En bidden, altijd blijven bidden,’ als de jonge Alberico weer eens in de biechtstoel zat toen Madalina’s buikje maar niet ronder werd. Het bed in de donkere slaapkamer had gepiept en gekraakt

van jewelste, maar de kleine bleef uit.

Totdat Alberico al zijn moed had verzameld om Madalina te vragen of zij het eens onder de meiboom wilde proberen. De meiboom zorgde toch ook voor de vruchtbaarheid van zijn ranken, en de priester hoefde het toch niet weten als ze het eens in de open lucht deden? Madalina had met zijn plan ingestemd onder de voorwaarde dat zij mocht zeggen wanneer.

Dat werd na de oogst, toen alle knechten weer naar huis waren en zij de kleine wijngaard voor zich alleen hadden. Bij volle maan had zij de hand van haar man gepakt en samen waren ze naar de meiboom gelopen. In het maanlicht hadden ze zich beschroomd uitgekleet en na zoveel jaar elkaar voor het eerst bij licht bloot gezien. De maan had haar best gedaan. ‘Wat ben je mooi,’ had Alberico ontroerd gezegd. ‘Kom,’ had Madalina geantwoord ten teken dat het goed was. Het liefdesspel was begonnen en alleen de maan en de sterren hadden toekeken. De uil die al jaren in de meiboom woonde had discreet de ogen gesloten en zijn kop omgedraaid.

En jawel, wat goed was voor de wijnranken en een overvloedige oogst was ook goed voor Madalina. In de keuken, waar de vrouwen klet-

send het eten bereidden, werd er snel van onderwerp gewisseld als Alberico binnenkwam, want er was bij de dames nog geen zekerheid. Op een avond in november, toen Alberico zijn rondje had gemaakt in de wijnkelder, had Madalina hem boven aan de trap op staan wachten en weer zijn hand gepakt. 'Kom,' zei ze, en trok hem mee naar onder de meiboom. Daar had ze verteld dat Alberico Brunatoni eindelijk vader zou worden en dat als het een jongetje zou worden, het kindje ook zijn naam zou dragen. De aanstaande vader was van blijdschap en ontroering gaan huilen.

Opnieuw nam Madalina het initiatief voor het spel van de liefde. Dit zou ze elke keer als de maan weer vol was blijven doen. Onder de meiboom nam ze haar man mee op liefdesavonturen die hij in geen honderd jaar aan de priester zou durven opbiechten, laat staan dat hij ooit geweten had wat er allemaal aan plezier mogelijk was. Zelfs in de koude nachten was het onder de meiboom warmer dan in het bed, waarin nu alleen nog geslapen werd. En toen het buikje van Madalina kogelrond geworden was, zelfs dat niet meer; toen was het wachten op de weeën.

Alberico Brunatoni junior was een *benan-*

danti en de kersverse vader overdacht nog eens wat dat allemaal voor moois betekende. Als de kleine groot zou zijn, zou hij in zijn slaap uit zijn lichaam kunnen treden. Hij zou over de heuvels kunnen vliegen. Vliegen, dat zou zijn zoon inderdaad gaan doen. Alleen niet om boze heksen te verjagen die de grond van de wijngaard wilden vergiftigen, nee, hij zou veel verder gaan vliegen dan zijn vader ooit had gedaan. Verder ook dan zijn vader ooit zou willen. Nu liep zijn vader van de hoeve langs de wijnranken. Hier en daar stopte hij even om de bloemetjes onder de bladeren van de wijnranken te strelen en de geur van de bloesem tot zich te nemen. Straks zouden het weer druiven worden om er de beste wijn van de streek van te maken.

Eenmaal aangekomen bij de meiboom ging hij liggen om bij te komen van alle emoties en de grappa. Hij deed kort zijn ogen dicht, met het vaste voornemen om daarna af te zakken naar de *osteria*. De uil in de meiboom, die van de kerktoren in het dorpje was komen aanvliegen, wist wel beter. Daar werd Alberico senior allang niet meer verwacht, want de beide opa's namen gezamenlijk met de rest van de lokale klandizie alvast een voorschot op het doopfeest.